

A. Cem Şahin'in Uyumsuzları

Sanat eseri üzerinden düşünmek, sanatçının iç arayışı ile yazmaya çalışanın yolculuğunun kesiştiği yerdir. Ve her buluşma hangi bağlamda olursa olsun kendi anlamlılığını amaç olarak içerir, önceler. Yaşam (yolları çatallanan bahçede) labirentin içinden çıkışın, serim noktalarına “erişim istenciyle”, yani amaçlılıkla devam eder. Çıkışta geriye baktığımızda kendi çizdiğimiz labirentin formunu görürsünüz. Akılla sezginin, korkuyla hazzın beraber yürüdüğü “patikada” (anayoldan ayrılmışsanız eğer), geride bıraktığınız bu solucan izi sizin alın yazınız, alnınıza kazınan “tamga” nızdır.

Öyle ise “- Günaydın MR. Courbet” diyerek A. Cem Şahin in resimlerine geçebiliriz.

Mekân:

Antik çağda Yunan Tragedyasının doğuşu Dithyrambos ilahileridir. Doğun (ilkbahar) ölüm (hasat zamanı) ve yeniden doğum döngüsellığı üzerine kurulan, tanrı Dionysos için kurbanın kutsal alana götürüldüğü sırada söylenen ilahiler; kutsalın fallik dönüşü üzerine cinsel içerikli açık saçık şarkılardır. Maske takılarak söylenen diyalogların ve koronun gelişmesi, ilk mekanın yani, öküzlerin ayak izlerinden oluşan yuvarlak harman yerinin, sonradan gelecek anfiteater formuna dönüşümüne paralel gelişmesidir.

Kamusalın, kutsal ile birlikte doğanın içinde mekanlaşması işte bu çember şeklinde focuslanmış bakış alanıdır. Aslan Cem Şahin in son resimlerinde tualin ortasına, daraltarak odaklanmamızı istediği alan kamusalılığı işaret eder.

Bacon'un resimlerinde gördüğümüz bu “dar alan” bize ilkelliğin eme-kutsallık ve beden üzerinden gelen “tabu”landırılmaya doğru everilişinin, günümüzdeki deformasyonunu sıkışmışlığını, hegomanik basıncını işaret eder. Geniş hatta sonsuz ufuklu bir peyzaj görselinin içine konulmuş bir cam kürenin optik deformasyonu ile sanki bir büyüteçten bakarız. Büyüttükçe (blow-up), kutsalın büyüsunün nasıl “şeyleştiğini” gösterir bize. Sipinoza'nın “var olan her şey Tanrıdır ve hiç bir şey Tanrı olmaksızın var olamaz ve kavranamaz” önermesiyle eşleştirdiği Tanrı = Bütün doğa düşüncesini, matematiksel ve geometrik kesinlikle açıklama çabası, zanaatkâr olarak, onun mercecek ustalığı ile nasıl paralel gelişmişse, Cem'in kutsal alanın bulanık görüntüsüne çektiği vizör ayarı aynı optik çabadan geçmektedir. Merkeze aldığı insanlık durumu yitirdiğimiz kutsal insanlığın yanında, madde olarak “nesne”yi de deforme etmiştir. Yaklaştıkça cinayeti ve katili anlamlandırmamız başkalaşmaktadır.

Parçalanma:

Megapolleşmenin evrensel hızı, bakma ve görmemizi nasıl başkalaştırıyorsa bu sürat treninden izlediğimiz, panoramik peyzajın içinde bir enstantane açarak gördüğümüz, anlamsızlaşma halidir. Globalleşmenin sanayi devrimi çağında İngiltere de, Victorien döneme ilişkin Dostoyevski'nin ilk algılamalarına benzer bir durumdur bu. Peter Sloterdijk'in “Kapitalist Dünyanın İç Evreninde” adlı çalışmasında, küreselleşme karşıtlığının ilk evresi

olarak tanımladığı Dostoyevski'nin 1862 Londra gezisi üzerine düşüncelerinin yer aldığı Yeraltından Notlar adlı eserine dikkat çeker. Dostoyevski Souht- Kensington' daki "Dünya Sergi Sarayı" nı bu çalışmasında "Cristal Palace" olarak tanımlar. Çelik ve cam karışımı inşa edilen hibrit yapı 7200 ü İngiltere ve 32 kolonisinden oluşan, 17000 katılımcıyı çatısı altında toplayan Pazar yeri idi. "Bu yapı, dış dünyayı bütünüyle büyülü sahte bir lüks ve cosmopolit içkinliğe büründürmeyi amaçlamıştı" .

"Bu muazzam sera emperyalist kültür müzesine dönüşerek doğa ve kültürü 'indoor-meseleleri' haline getirme şeklindeki zamane eğilimi artık su yüzüne çıkarmıştı".

Rus yazarın yüz elli yıl önce bizi uyardığı, bu kristal fanus içinde "iklimlendirilmiş" "üretilmiş" sosyal yaşam, bir globalleşmiş rehavet çöküşüdür.

A. Cem Şahin'in üçgenlerle, diagonal hareket ve parçalanmışlıklarla yarattığı bu kristal dünya içindeki varlığın kırılıp dağılmış hali, can sıkıntısıdır. Bu kristal yüzeylerde, tüm kültürel aidiyetlerin - değerlerin parçalanmış yansımalarını buluruz. İçten gelen bir ışık, nesneyi her taraftan aydınlatan bir sahne ışığına dönüşür. Ruhumuzu sarar, mekânı ve zamanımızı unutturur. Nesnelere anekdotlar halinde etrafa saçılır. Bir yerlere ilişip, çivilenip, kazınip tutunmaya çalışırlar. "Psicodelic" bir duygu tüm yüzeye yayılır. Arzu ve anlamsızlığın bu "paralaks" hali, "para"nın paramparça ettiği özneleri, Alâeddin'in şişedeki cinine çevirir. Bu sahte huzur, tam "-karpuz kesecektik" dediğiniz yerde kaçıp gider. Şişmiş herolar disco müziğinin kesildiği yerde, patlamış "şişme"ler gibi erilliğin tükenişine dönüşür. İsyân "Punck"laşır. Şizofrenik iç sıkıntımız uç vermeye başlar, ama doğanın volkanik uçları yanında sivilceleşir. Doğanın dışı patlaması bedenlerde içe patlar. Tüm sahte semboller, mitler, egolar, bedenler parçalanır.

Fırçanın hızı tahammülsüzleşir.

Çünkü Dışarıda, bu kozmik çanakta doğanın kendi zamanı, yarası umarsızca işlemektedir.

Ekran camı arkasına saklanmış, biz "uyumsuz" varlıklar "sentetik" yaşamlarımızı sürdürdüğümüzü zannederiz.

Tiyatronun bir hayal perdesi olduğunu unuturuz...